29/10/2022

Εορτασμός της 28ης Οκτωβρίου 1940 στην Λεμεσό

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Λεμεσού

Της πανηγυρικής Δοξολογίας για την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου 1940 προέστη ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσού κ. Αθανάσιος. Στη δοξολογία, την Κυβέρνηση εκπροσώπησε ο Υπουργός Εργασίας κ. **Κυριάκος Κούσιος**, ενώ το παρόν έδωσαν ο Δήμαρχος Λεμεσού, κ. **Νίκος Νικολαϊδης** Δήμαρχοι της Μείζονος Λεμεσού, Βουλευτές, εκπρόσωποι του Στρατού και της Αστυνομίας, άλλοι επίσημοι και πλήθος κόσμου. Τον πανηγυρικό της ημέρας εκφώνησε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης **π. Χρυσόστομος.**

Το πρωί, προ της Δοξολογίας, τελέστηκε **Αρχιερατική Θεία Λειτουργία** για την εορτή της Αγίας Σκέπης προεξάρχοντος του Θεοφιλεστάτου **Επισκόπου Αμαθούντος κ. Νικολάου.**

Μετά την Δοξολογία, ο Θεοφιλέστατος **Επίσκοπος Αμαθούντος κ. Νικόλαος**

κατάθεσε στεφάνι στο **Μνημείο Ηρώων**. Ακολούθως δέχτηκαν τον χαιρετισμό της μαθητικής παρέλασης ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσού, ο Υπουργός Εργασίας, ο Δήμαρχος Λεμεσού και ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Αμαθούντος.

Ο Πανηγυρικός Λόγος για την 28η Οκτωβρίου 1940

Πανιερώτατε, Θεοφιλέστατε, έντιμε κύριε υπουργέ, αξιότιμοι κύριοι βουλευτές, έντιμοι κύριοι δήμαρχοι, κύριε Ταξίαρχε, εκπρόσωποι της αστυνομίας, αγαπητοί αδελφοί…

Δευτέρα, 28 Οκτωβρίου, 1940, ώρα 3:00 τα ξημερώματα. Ο πρεσβευτής της Ιταλίας στην Αθήνα, ζήτησε να δει τον τότε πρωθυπουργό της Ελλάδας Ιωάννη Μεταξά, για να του επιδώσει στο σπίτι του στην Κηφισιά τελεσίγραφο, με το οποίο ο Μουσολίνι απαιτούσε από την Ελλάδα να μην αποτρέψει το στρατό του να καταλάβει ορισμένες στρατηγικές θέσεις της χώρας. Η κυβέρνηση των Αθηνών είχε διορία τρεις ώρες για να δώσει την απάντησή της. «Λοιπόν, Κύριέ μου έχουμε πόλεμο!».

Με αυτές τις φράσεις στα Γαλλικά ειπώθηκε το ΟΧΙ από τον Μεταξά, προς τους Ιταλούς, που απηχούσε τις διαθέσεις ολόκληρου του ελληνικού λαού, ο οποίος σύσσωμος σαν μια γροθιά, όπως άλλωστε πράττει πάντοτε στις δύσκολες στιγμές της ιστορίας του, θα αντισταθεί στον Ιταλό κατακτητή. Παρόλο που ακόμη και ο ίδιος ο Χίτλερ είχε εκφράσει τις αμφιβολίες του στο Μουσολίνι για μια επίθεση στην Ελλάδα, αυτός πίστευε ότι η χώρα μας ήταν ο εύκολος στόχος. «Το μόνο μας εμπόδιο είναι οι λασπωμένοι δρόμοι» τον είχαν διαβεβαιώσει οι σύμβουλοί του. Μάλιστα, θέλοντας να κάνει πανηγυρική είσοδο στην Ελλάδα, παρόλο που ως ημέρα της επίθεσης ορίσθηκε η 26η Οκτωβρίου, ο Μουσολίνι τη μετέθεσε για τις 28 Οκτωβρίου, προκειμένου να συμπέσει με τη 18η επέτειο της Πορείας προς τη Ρώμη, ημέρα κατά την οποία ο φασισμός ανέβηκε στην εξουσία.

Η ιταλική επίθεση εκδηλώθηκε με εισβολή ισχυρών στρατιωτικών δυνάμεων στους τομείς της Πίνδου και της Ηπείρου και με τοπικές συμπλοκές στην περιοχή της ΒΔ Μακεδονίας. Ο Ιταλός αρχιστράτηγος Βισκόντι Πράσκα είχε στη διάθεσή του 135.000 άνδρες και ο Έλληνας ομόλογός του Αλέξανδρος Παπάγος μόλις 35.000.
Στις 9:30 το πρωί πραγματοποιούνται και οι πρώτοι αεροπορικοί βομβαρδισμοί στον Πειραιά. Το απόγευμα της 28ης Οκτωβρίου ο Μουσολίνι γεμάτος καμάρι ανακοίνωνε στο Χίτλερ, με τον οποίον συναντήθηκε στη Φλωρεντία, την επίθεση κατά της Ελλάδας.

Το ΟΧΙ γίνεται δεκτό με πρωτοφανή ενθουσιασμό απ’ όλο τον ελληνικό λαό, που ξυπνά στις 6 το πρωί από τους ήχους των σειρήνων και ξεχύνεται στους δρόμους, κρατώντας τη γαλανόλευκη. Οι στρατεύσιμοι ετοιμάζονταν για το μέτωπο «με το χαμόγελο στα χείλη» και το ραδιόφωνο μετέδιδε διαρκώς το περίφημο πρώτο ανακοινωθέν του Γενικού Στρατηγείου: «Αι ιταλικαί στρατιωτικαί δυνάμεις προσβάλουν από της 5:30 πρωινής σήμερον τα ημέτερα τμήματα προκαλύψεως της ελληνοαλβανικής μεθορίου. Αι ημέτεραι δυνάμεις αμύνονται του πατρίου εδάφους».

Η απόφαση της Ελλάδας να αντισταθεί προκαλεί αυθημερόν εκδηλώσεις θαυμασμού, κυρίως στη Μεγάλη Βρετανία και τις χώρες της Κοινοπολιτείας. Σταδιακά αρχίζουν να καταφθάνουν δεκάδες μηνύματα συμπαράστασης, με πρώτο αυτό του βασιλιά της Αγγλίας Γεώργιου ΣΤ’, που τονίζει: «Η υπόθεσίς σας είναι και ιδική μας υπόθεσις». Στο ίδιο μήκος κύματος και το τηλεγράφημα του Τσόρτσιλ.

Το πρωί της 28ης Οκτωβρίου οι σημαίες των Ελλήνων βγήκαν από τα σεντούκια, και οι μηχανές γάζωναν γρήγορα ό,τι λευκό και γαλάζιο πανί βρέθηκε πρόχειρο. Μέχρι το μεσημέρι σε κάθε σπίτι, σε κάθε σχολείο, σε κάθε καφενείο κυμάτιζε μια ελληνική σημαία, ενώ πολλές άλλες βρέθηκαν στα χέρια νεαρών γεμάτων ενθουσιασμό, που διαδήλωναν στους δρόμους. Πρώτος Έλληνας νεκρός ήταν ο στρατιώτης Βασίλειος Τσαβαλιάρης από τα Τρίκαλα, σε υπηρεσία στο 21ο Φυλάκιο που πληγώθηκε θανάσιμα από τα ιταλικά πυρά. Το γεγονός αυτό όμως δεν έκαμψε το ηθικό των Ελλήνων, αλλά αντίθετα, τους όπλισε με ακόμη περισσότερο πείσμα και αφοσίωση για αγώνα.

Όλοι ήθελαν να στρατευθούν, να πολεμήσουν. Τα τρένα για τον πόλεμο ήταν υπερπλήρη! Οι πρώτες μάχες στα σύνορα έδωσαν και το πρώτο μήνυμα στον στρατό του δικτάτορα Μουσολίνι: «Δεν θα περάσετε»! Στις μάχες που ακολούθησαν οι Ιταλοί κατάλαβαν αμέσως ότι ο πόλεμος αυτός δεν είναι ένας απλός περίπατος, όπως υπολόγιζαν. Απέναντί τους, είχαν μεν έναν ελλιπώς εξοπλισμένο σε όπλα στρατό, αλλά πλήρως εξοπλισμένο με ιδανικά και αποφασιστικότητα να νικήσει. Έτσι, έριχναν στις μάχες συνεχώς νέες δυνάμεις. Έκαναν αλλεπάλληλες επιθέσεις με την παρουσία του ίδιου του Μουσολίνι. Δεν κατάφεραν να περάσουν ποτέ. Ό,τι κέρδιζαν τη μια μέρα το έχαναν την άλλη.

Ο ελληνικός στρατός με την υποστήριξη του λαού και την συνεχή τροφοδοσία του από τον ντόπιο πληθυσμό και τις ηρωίδες μάνες της Πίνδου, κατάφερε τελικά να αποκρούσει τους εισβολείς και σταδιακά να προωθηθεί στα εδάφη της Β. Ηπείρου, στην Αλβανία, εδάφη που κατείχε ο Εχθρός. Σε λίγο άρχισε η άτακτη υποχώρηση και έτσι Κορυτσά, Πόγραδετς, Άγιοι Σαράντα, Αργυρόκαστρο και Χειμάρρα, απελευθερώθηκαν! Ήταν ένα έπος ηρωισμού, αυτοθυσίας και αποφασιστικότητας. Ο θαυμασμός του Τσώρτσιλ για τους Έλληνες στρατιώτες εκφράζεται με τη φράση του «Οι ήρωες πολεμούν σαν Έλληνες». Οι λαοί της Ευρώπης που βρισκόταν κάτω από την μπότα του φασιστικού άξονα Γερμανίας – Ιταλίας, αναθάρρησαν. Οι Έλληνες πέτυχαν την πρώτη μεγάλη νίκη κατά του φασισμού, δείχνοντάς τους ότι ο φασισμός δεν είναι ανίκητος.

Αυτό το έπος δεν σταμάτησε στις μάχες των στρατών. Ο ενωμένος λαός και ο στρατός δεν παρέδωσαν ούτε την ψυχή ούτε το πνεύμα. Αντίθετα, το έπος του 40 αποτέλεσε τη μαγιά για να ανθίσει το άλλο μεγάλο έπος που έκανε τους σκλαβωμένους λαούς να εκπλήσσονται για άλλη μια φορά: Το έπος της Εθνικής Αντίστασης μετά τη γερμανική κατοχή. Το άλλο στάδιο του αγώνα κατά του φασισμού και της τριπλής ξένης κατοχής. Ήταν ένα έπος που κανένας δεν μπορεί πλέον να αμφισβητεί. Σε αυτή την αντίσταση πήραν μέρος όλοι οι Έλληνες. Μέσα από ανείπωτα βασανιστήρια και αγώνες, μέσα από άνιση πάλη με υπέρτερο εχθρό, η Εθνική Αντίσταση σε πόλεις, χωριά και βουνά, έδωσε και πάλι τα διδάγματά της. Ο αγώνας φλογιζόταν από ιδανικά!
« Ὀμπρὸς (αδέλφια) βοηθᾶτε νὰ σηκώσουμε τὸν ἥλιο πάνω ἀπ᾽ τὴν Ἑλλάδα,» παρακινεί ο Άγγελος Σικελιανός στο Πνευματικό Εμβατήριο.

Δίπλα στους Ελλαδίτες αδελφούς μας, για ακόμη μια φορά και η Κύπρος σταθερός συμπαραστάτης, δέχτηκε με αισθήματα πίκρας και οργής την είδηση για την κήρυξη του πολέμου κατά της Ελλάδας. Η αντίδραση των Κυπρίων στο ιστορικό «ΟΧΙ» και τις πρώτες νίκες του Ελληνικού Στρατού εναντίον των Ιταλών, στα ελληνοαλβανικά σύνορα και τη Βόρειο Ήπειρο, πήρε τη μορφή εθνικού συναγερμού. Οι καμπάνες κτυπούσαν χαρμόσυνα και η γαλανόλευκη κυμάτιζε περήφανη ξανά παντού.

«Η μήτηρ ημών πατρίς, η πεφιλημένη πανένδοξος Ελλάς υπέστη εκ μέρους Ιταλίας όλως απρόκλητον και αδικαιολόγητον επιδρομήν και απεδύθη ήδη εις δεινόν υπέρ των όλων ιερών αγώνα... Ημείς οι εν Κύπρω Έλληνες έχομεν καθήκον υπέρτατον απαραίτητον ίνα αδιαλείπτως ικετεύωμεν τον Θεόν της Ελλάδος υπέρ πλήρους ευοδώσεως του ιερού και μεγάλου αγώνος αυτών...». Αυτά διάβαζαν, οι Κύπριοι σε εγκύκλιο της Εκκλησίας που κυκλοφόρησε αμέσως μετά την απροκάλυπτη επίθεση των Ιταλών κατά της Ελλάδας.

Στο ελληνικό προξενείο της Λευκωσίας προσέτρεξαν χιλιάδες, προκειμένου να αποσταλούν στην Ελλάδα για να υπηρετήσουν στις τάξεις του ελληνικού στρατού. Ακόμη περισσότεροι στοιβάχτηκαν στις προκυμαίες έτοιμοι να αναχωρήσουν για τον Πειραιά.

Στην Αθήνα, Κύπριοι φοιτητές ξεκινούν για το Μέτωπο. Στην ελληνική πρωτεύουσα θα συσταθεί ειδική κυπριακή επιτροπή για την αποστολή εθελοντών στον πόλεμο, ενώ τον Δεκέμβριο θα ορκισθούν οι 100 νέοι του Ιερού Λόχου των εν Αθήναις Κυπρίων. Το Κυπριακό Σύνταγμα έγραψε σελίδες τιμής και δόξας στα ελληνικά βουνά. Σημαντική ήταν, επίσης, η συμβολή των Κυπρίων γυναικών. Η κατάταξή τους χαρακτηρίστηκε πρωτοποριακή. Συνολικά 800 Κύπριες υπηρέτησαν σε διάφορες θέσεις, προσφέροντας πολύτιμες υπηρεσίες.

«Όπως και στους άλλους Αγώνες του Έθνους οι Κύπριοι πολέμησαν κι έδωσαν το αίμα και τη ζωή τους για τη μητέρα Ελλάδα. Δεν ήταν μόνο η φιλοπατρία και ο ηρωισμός της ελληνικής ψυχής, η κινητήριος δύναμη που έστελνε χιλιάδες Κύπριους στα πολεμικά μέτωπα της Ελλάδος. Ήταν και το γεγονός ότι μόνο εκεί, στη φλόγα του πολέμου, μπορούσαν να βιώσουν, περισσότερο απ’ οπουδήποτε αλλού, τον επίμονο πόθο τους: να συμπορευτούν σε μια κοινή μοίρα με τους υπόλοιπους Έλληνες, να πάψουν να είναι οι αποκομμένοι αδελφοί. Με δυο λόγια, να ενωθούν με τον εθνικό κορμό. Υπήρξε αυθόρμητη και μεγάλη προσέλευση εθελοντών για κατάταξη».

Εξηγεί στο σχετικό βιβλίο του ο Νίκος Μπατσικανής… Σημαντική προσφορά προς την αγωνιζόμενη Ελλάδα ήταν και η υλική βοήθεια κάθε είδους που έφτανε συνεχώς από τη Μεγαλόνησο. Οι χρηματικές εισφορές ξεπέρασαν το υπέρογκο για εκείνη την εποχή ποσό του ενός εκατομμυρίου λιρών. Όσοι δεν είχαν χρήματα,

έδιναν ζώα και προϊόντα. Οι γυναίκες πρόσφεραν τα δακτυλίδια και τα σκολαρίκια τους. Από παγκύπριο έρανο που έγινε με πρωτοβουλία της Εκκλησίας αγοράστηκε ένα πολεμικό αεροπλάνο (το «Κερύνεια»), δώρο προς τη μαχόμενη Ελλάδα.

Κατά τήν περίοδο αυτή, όπως άλλωστε και σε κάθε χρονική περίοδο αγώνων του Έθνους μας, ιστορικός υπήρξε και ο ρόλος, τον οποίο διεδραμάτισε η Εκκλησία μας και τεράστια η συμβολή της στη σωτηρία του λαού και του τόπου με τα μοναστήρια να παρέχουν τους πόρους τους αλλά και καταφύγιο σε Έλληνες και ξένους αγωνιστές, ακόμη και σε Ιταλούς φυγαδες. Στις δύσκολες ώρες της κατοχής η Εκκλησία μας ευτύχησε να έχει στο πηδάλιό της διαδοχικά Προκαθημένους, τους Αρχιεπισκόπους Αθηνών Χρύσανθο και Δαμασκηνό, άνδρες με πίστη, τόλμη, καί σθένος, που ο καθένας τους προσέφερε στην Εθνική Αντίσταση υπηρεσίες μοναδικές. Η πρώτη αντιστασιακή πράξη στην κατεχόμενη Ελλάδα ήταν αναμφισβήτητα η σθεναρή και απόλυτη άρνηση του Αρχιεπισκόπου Αθηνών Χρυσάνθου να «παραδώσει» συμβολικά, ως μελος Επιτροπής, την πόλη των Αθηνών στούς Γερμανούς κατακτητές. Μετά το περήφανο «ΟΧΙ» του Ιωάννη Μεταξά στους Ιταλούς, τώρα ακούστηκε και το άλλο «ΟΧΙ», αυτή τη φορά στους Γερμανούς. Αυτό το «ΟΧΙ», το οποίο διεκήρυξε επισήμως ο Αθηνών Χρύσανθος, δηλώνοντας με θάρρος ότι: «Ο επικεφαλής της Εκκλησίας δεν παραδίδει την πρωτεύουσα της πατρίδας του εις ουδένα ξένον. Ο επικεφαλής της Εκκλησίας ένα καθήκον έχει: να φροντίσει διά την απελευθέρωσιν αυτής».

Η βοήθεια όμως της εκκλησίας προς τους Έλληνες αδελφούς μας, δεν σταματά στα γεγονότα του πολέμου, αλλά τη βλέπουμε ακόμη πιο έντονη, κατά την περίοδο της τριπλής κατοχής στην Ελλάδα, καθώς η εκκλησία ήταν αυτή που πρωτοστάτησε στις ενέργειες για την αντιμετώπιση του επισιτιστικού προβλήματος, κατά την περίοδο αυτή. Μέσα σε πολλές πηγές καταγράφεται ο αγώνας της ορθόδοξης εκκλησίας για την εξασφάλιση εξωτερικής βοήθειας σε τρόφιμα για τον ελληνικό πληθυσμό. Στη συνέχεια το επιστέγασμα αυτής της δράσης αναδεικνύεται μέσα από την ίδρυση και την λειτουργία του Εθνικού Οργανισμού Χριστιανικής Αλληλεγγύης.

Ο ρόλος της Εκκλησίας λοιπόν, δεν μπορεί παρά να χαρακτηριστεί ως καθοριστικός για την επιβίωση των Ελλήνων σε αυτή τη δύσκολη περίοδο. Σε αυτά τα πικρά χρόνια της κατοχής. Παρ’ όλες όμως τις δοκιμασίες που δέχτηκαν οι Έλληνες δεν λύγισαν. Κρατιούνται στη ζωή. Ο κατακτητής δεν κατάφερε να φωλιάσει στις ψυχές τους, στις ψυχές των απλοϊκών κατοίκων ,που μένουν ελεύθερες κι αδούλωτες. Σκελετωμένοι από την πείνα και τις στερήσεις κρατήθηκαν στην ζωή και έδωσαν και πάλι πρώτοι το παρόν στην Εθνική Αντίσταση. Μια αντίσταση που πραγματοποιείται από την αρχή κιόλας της κατοχής. Ο Μανώλης Γλέζος και ο Λάκης Σάντας ήταν δύο νεαροί φοιτητές, που δάκρυζαν, όπως και χιλιάδες Αθηναίοι, βλέποντας τη γερμανική σβάστικα να κυματίζει στην Ακρόπολη. Το χιτλερικό σύμβολο προκαλούσε την ελληνική υπερηφάνεια. Έπρεπε, λοιπόν, να κατέβει... Η υποστολή της σβάστικας από την Ακρόπολη αποτέλεσε ουσιαστικά την πρώτη αντιστασιακή πράξη στην κατεχόμενη Αθήνα, μία ενέργεια με συμβολικό χαρακτήρα, αλλά τεράστια απήχηση στο ηθικό των δοκιμαζόμενων Ελλήνων.

Υπέρμαχος στρατηγός όμως στο πλευρό των αγωνιζομένων Ελλήνων ήταν η ίδια η Μητέρα τους, όπως οι ίδιοι την αποκαλούσαν, η Παναγία μας, της οποίας η παρουσία ήταν έντονη και εμφανής καθ’ όλη τη διάρκεια του αγώνα των Ελλήνων. Οι επιστολές των στρατιωτών μέσα στις οποίες διηγούνται τα όσα θαυμαστά έζησαν με την Παναγία διαδέχονται η μια την άλλη. Μια αναφορά κάνει λόγο για την εμφάνιση μιας μαυροφορεμένης γυναίκας, η οποία μίλησε σε στρατιώτη λέγοντάς του ότι είναι η Παναγία, και ότι θα στηρίξει τους Έλληνες μέχρι τέλους και θα βγουν νικητές.
Πολλοί από τους στρατιώτες που πολέμησαν στα βουνά της Πίνδου μιλούν για την ψιλόλιγνη γυναικεία μορφή που έβλεπαν κάθε βράδυ κατά μήκος όλου του Μετώπου, με το μαντήλι της στους ώμους.

Στην περιοχή της Κλεισούρας, το τάγμα του διοικητή ταγματάρχη Πετράκη, είχε ζήσει το δικό του θαύμα. Κάθε βράδυ, το βαρύ ιταλικό πυροβολικό άρχιζε βολή εναντίον του τάγματος Πετράκη και του δρόμου, απ’ όπου περνούσαν τα μεταγωγικά. Σε μια δύσκολη στιγμή, ο ταγματάρχης, εντελώς αυθόρμητα, φώναξε το όνομα της Παναγίας παρακαλώντας την να τους βοηθήσει. Αμέσως στο βάθος πρόβαλε ένα φωτεινό σύννεφο, σχηματίζοντας κάτι σαν φωτοστέφανο. Και κάτω απ’ αυτό μερικά ασημένια συννεφάκια σχημάτισαν τη μορφή της Παναγίας, η οποία άρχισε να γέρνει προς τη γη και στάθηκε σ’ ένα φαράγγι, ανάμεσα σε δύο υψώματα του Μπούμπεση. Το όραμα το είδαν όλοι στο τάγμα και ρίγησαν.

– Θαύμα! βροντοφώναξε ο ταγματάρχης και οι στρατιώτες και σταυροκοπήθηκαν. Σε δέκα λεπτά βρόντηξαν τα ελληνικά κανόνια και σίγησαν τα ιταλικά. Οι Έλληνες είχαν νικήσει.
Δεν είναι μόνο μαρτυρίες των Ελλήνων για την Παναγία αλλά και των Ιταλών στρατιωτών και τον ξένων μέσων.

Ιταλοί αιχμάλωτοι ανακρινόμενοι, κατέθεσαν ότι βλέπουν, από το μέρος το δικό τους μια μαυροφορεμένη γυναίκα να προχωρεί εμπρός από τις τάξεις του Ελληνικού στρατού και να το οδηγεί εναντίον τους. Αλλά και ξένος τύπος έγραψε για την επίδραση της θρησκείας σ’αυτόν τον πόλεμο … έχουν μια ιδιαίτερη ευλάβεια για την Παναγία. Από την αρχή του αγώνα, ακούγαμε για περίεργα συμβάντα που αναφέρονται σε εμφανίσεις της Παναγίας».

Πολλά είναι τα μηνύματα και τα διδάγματα που αντλούμε από την εθνική αυτή γιορτή της 28ης Οκτωβρίου. Ας σταθούμε στην ενότητα που χαρακτήρισε τους Έλληνες από την πρώτη στιγμή του αγώνα, παραμερίζοντας τις οποιεσδήποτε πολιτικές ή άλλου είδους διαφορές τους, για το καλό της πατρίδας τους. Ας διδαχτούμε από την ομοψυχία αυτή και εμείς σήμερα, στις δύσκολες μέρες που διάγει ο τόπος μας και ας μην ξεχνάμε ότι ο κοινός αγώνας και η αδελφοσύνη που επικράτησε στις καρδιές των Ελλήνων του 40΄ ήταν καθοριστικά για να τους οδηγήσουν, ως άλλος Δαυίδ, να τα βάλουν με τον Γολιάθ της εποχής τους, με μόνο λιθαράκι στη δική τους σφεντόνα, τις αιώνιες αρετές του Έλληνα: την ομοψυχία του, τη γενναιότητά του, την αγωνιστικότητά του, μα πάνω απ’ όλα, την πίστη του στην Εκκλησία και την ίδια την Υπεραγία Θεοτόκο.

Η Παναγία μητέρα μας, αδερφοί μου, είναι πάντα εκεί, έτοιμη να καθοδηγήσει στην οποιαδήποτε μάχη και να προστατεύσει από οποιοδήποτε εχθρό και σήμερα τους Έλληνες, αλλά και τον καθένα που θα φωνάξει το όνομά της, όπως ακριβώς γινόταν κάθε φορά που επικαλούνταν το όνομα της οι στρατιώτες του έπους του 1940. Όπως ακριβώς γινόταν κάθε φορά που από μόνη της η Παναγία μας προστάτευε τους Έλληνες, κάθε φορά που την χρειάζονταν.

Τιμούμε σήμερα τη μεγάλη εθνική μας επέτειο. Η καλύτερη τιμή είναι να εμπνευσθούμε από τα διδάγματα του αγώνα αυτού και σαν λαός στο σύνολό του και ο καθένας μας ξεχωριστά, για να φωτιστεί έτσι και το μέλλον της μικρής, βασανισμένης πατρίδας μας.

Θερμές ας είναι οι προσευχές μας στον Κύριο ημών Ιησού Χριστό να κατατάξει τις ψυχές των ένδοξων ηρώων τους έπους του 40΄ εν σκηναίς δικαίων.